

BESZÉDES ISTVÁN VERSEI

HASON

Vastagon vezetem a lencsét:
türemlik görbén, tolong, amit látok.
Sötétben köveznek a szemcsék:
csobognak benne meztelen: a lányok,
a gyerekek, asszonyok, fiúk.
Verőfény rögzít mozdulatlanságot,
s a képkeret: belőle sincs kiút.
A parton, kinn, látszatra rendezetlenül,
a gyűjtemény hever: párnáira szúrt
tücsök s cincér döglődik leplezetlenül,
s egy kéken-feketén hintázik háton.
Mellén katicabogár, Madonna merül;
leránt a Boldogság, hasára rávon.

CODA

Hogyan győzhetnék meg érteimeikről?
Épp nincsenek semmi — kis, boldogító,
bolondító játékaim.
Ülök csak az erdőben,
megvárva hajnalt, aztán estét.
Nem látnak a szemeim,
be sem tapasztattak;
és fel sem emel senki:
fekszem, és lám, hogy széthordanak a hangyák!

GYORSFÚGA

Nekisebesedem folyton,
s az esélyes emelkedőről
üveges órákig csuszakodom vissza.

Le.

Összeszorítja állkapcsom, szemem,
de mégis, bár szédülöm és félem,
oly gyöngéden zúdítom magam,
mint álmaimban sem puhábban régen.

Napként,

és mint érintés halad,
a pályadél épp köldököm alatt;
pókká ingerli az érzést — már a balt,
s csak a vérzés nyomja el a szívdobajt.

Zenészek